

Sadržaj

1. Opšte informacije. Gde se nalazim?	9
2. Kako je rođena ideja	23
3. Organizacija – detalji preduzeća	35
4. Početak radova – vreme da se prihvatim posla	49
5. Misli među koje treba zavesti red. Mogućnost neočekivanog bogaćenja	63
6. Pronalaženje mušterija – jedan neočekivan problem	75
7. Nensi	87
8. Završne pripreme. Povrće, voće, riba	103
9. Kako vreme leti	117
10. Trijumf!	129

1.

Opšte informacije. Gde se nalazim?

Zovem se Robinzon Čovek i vlasnik sam supermarketa. To mi je osnovno zanimanje ili, u svakom slučaju, ono po čemu bih želeo da me nakon smrti pamte buduće generacije. Živim na ovom ostrvu već oko tri godine i bez razmišljanja mogu odmah reći da su to ujedno i naj srećnije godine mog života. Kažem „na ovom ostrvu“ jer ne znam gde se tačno nalazim, ali se po mojim grubim proračunima najverovatnije radi o malom otoku južno od ostrva Gilbert u Mikroneziji. Skoro potpuno sam siguran da većina vas koji sada čitate ovu moju ispovest nema pojma o postojanju ovog misterioznog dela sveta, ali nema potrebe da vam zbog toga bude neprijatno, jer neke moje kolege iz Hamiltona ne znaju čak podatke o populaciji Australije, a kamoli da na mikroskopskim ostrvima Moala rastu najukusniji kokosi na planeti. Rođen sam u Velingtonu na Novom Zelandu pre trideset i sedam godina i tamo sam živeo sve dok nisam završio školu, jer je onda moj otac našao posao u smrdljivoj agenciji za nekretnine u Hamiltonu, jednom prijatnom mirnom gradu na severu zemlje gde smo se preselili.

Tamo sam živeo sve do dana kada sam krenuo na put za Novu Gvineju, na to putovanje bez povratka koje je iz korena promenilo tok mog života. Novi Zeland je lep ali odsečen i potpuno izolovan od ostatka sveta. Još od malena sanjao sam o tome da pobegnem u Evropu ili makar u neku ekonomski razvijeniju zemlju jugoistočne Azije. Međutim, sve do momenta brodoloma nisam uspeo u toj svojoj nameri. Obitavao sam u simpatičnom stanu u centru grada i radio u uređivačkom timu poznatog studentskog časopisa *Neksus*, a to je bio posao prilično zanimljiv, koji ni u kom slučaju nije sputavao moje snove o drugačijoj karijeri s višim prihodima. Na osnovu svojih primanja uspevao sam da redovno plaćam kiriju i pijem bez prestanka piva u pabu „48 lavova“, u okruženju ljudi koji su bili prihvatili svoju sudbinu i čak su izgledali zadovoljno, dok su tako živeli u ritmu koji im je pružao sigurnost, u ritmu posao – obilje alkohola – i vikendom – fudbal.

U svakom slučaju, koliko god ja želeo da pobegnem na drugo mesto na planeti, poduhvat te vrste bi se ispostavio vrlo težak da se nije desilo ono što se desilo – događaj koji bi većina okarakterisala kao katastrofu, a koji je u mom slučaju nesumnjivo predstavljao pravi blagoslov.

Ali bez žurbe, jer zbog nepotrebne žurbe avantura koja se odvija pred očima čitaoca biva iscedena i gubi sočnost, pa tako na kraju gubi svoju suštinu, a ja ni u kom slučaju ne bih želeo da se to desi i s mojom pričom. I zato prvo hoću da ispričam nekoliko reči o nečem drugom, ili konkretnije o drvetu ponga mamaku, vrsti ogromne paprati koja bukvalno preplavljuje zadnji deo ostrva, što govori u prilog činjenici da se i nisam

baš previše udaljio od morskih prostranstava Novog Zelanda, jer se to drvo što nosi ime koje su mu dali Maori, sreće samo na određenim geografskim dužinama i širinama. Sećam se da sam stigavši ovamo, pri prvom pogledu na to drveće ispustio krik olakšanja jer sam shvatio da ću bar boraviti u hladu i okružen gustim rastinjem, mada mi je kasnije, a posledice toga osećam još i danas, drveće ponga poremetilo nervni sistem i čak mi zaklanjalo zalazak sunca, što je bilo apsolutno neprihvatljivo i za svaku osudu. Da malo objasnim, ta stabla mamaka, posebno ona crna, sežu i do visina od dvadeset metara i ja vam ne krijem da je to prastaro drveće koje broji na zemlji stotine miliona godina postojanja, bilo moja osnovna i jedina hrana od dana brodoloma, pa u naredna dva-tri meseca. Štaviše, veoma je čudno to što na drugoj polovini ostrva, to jest na njegovoj južnoj strani, tamo gde se nalazi moja kuća, ne raste niti jedan mamaku i ja zaista ne shvatam zašto je tako, a sve to mi izgleda prilično sumnjivo da bi se radilo o pukoj slučajnosti.

Hamilton nije bio odvratan grad, i ako je neko bio pomiren s činjenicom da je svrha života bilijar i cirkanje piva dok čoveku mozak ne eksplodira, e, onda se sigurno nalazio u raj. Ipak je, na kraju krajeva, život tamo bio relativno pristojan. Bio je to grad na reci; njime su cirkulisale hiljade studenata koji su stvarali prijatnu buku; da ne pominjemo posebno prostrane trgove i stadion Vajkato, jedan od simbola čitave zemlje. Radi sticanja potpunije slike o gradu svakako valja napomenuti da je u Hamiltonu bilo i raznih čudaka od kojih je šampion vazda tumarao gradom sa svežnjem mladog luka u rukama i uvek pevao himnu Polinezije.

Mislim da je sasvim razumljivo što nisam mogao da izdržim još dugo u tim okolnostima. Hteo sam da preuzmem kontrolu nad sopstvenim životom, kontrolu koja je do tada bila maskirana u čudnu mešavinu simpatične gradske tuposti koja me je kao hipnotisanog držala zakovanog za to mesto. Kako su prolazile godine, tako je u meni rasla potreba za begom i ja sam se osećao kao oni zeleni seljačići koji gore od želja i dave se u frustracijama, pa čim im se ukaže prilika, beže iz svog sela ka ritmu i brzini nekog velegrada u kom napokon nalaze sreću, čak i ako nikada ne uspeju da se oslobode svog seljačkog naglaska koji i dalje zvuči gore od zvuka koji proizvodi češanje glave o staro drvo mamaka.

Međutim, malo je falilo da uopšte ne krenem na to putovanje ka Novoj Gvineji. Direktor časopisa je nama, trojici kolega, predložio da pišemo o izuzetno značajnim demonstracijama papuanskih studenata na Motorini. U stvari, to je bio početni plan, jer su se ona dvojica kolega koji su trebali da putuju sa mnom razboleli, tako da je direktor u poslednjem trenutku, umesto da otkáže put, odlučio da pošalje samo mene, pošto je tema morala biti detaljno obrađena i predstavljena u *Neksusu*. Tako je i bilo. I to na način koji bi se mogao okarakterisati čak i nezakunitim, jer nisam otputovao nekim od brojnih standardnih letova, već sam se, kad sam stigao u Australiju, ukrcao na teretni brod u luci Bamagas koja se nalazi u najsevernijem delu zemlje. Ne bih u ovom trenutku želeo da dam više informacija o ovoj čudnoj odluci uprave da me pošalje na Gvineju teretnim brodom, uglavnom zato što ne znam zašto je do nje došlo, ali i zato što je to nebitno isto toliko koliko je bitno ono što je usledilo po mom stupanju na brod. Naime, brod je počeo da se krivi

čim smo se našli na otvorenom i odmah zatim je stao da tone. Tada se desilo nešto što mi se urezalo u sećanje za čitav život – u trenutku tragičnog događaja nisam mogao nikako da se uzdržim i umro sam od smeha, kako zbog misli o čudnoj konstelaciji koja je vukla niti moje sudbine, tako i zbog prestravljenih lica mornara kojima je bilo jasno da će uskoro postati hrana za velike ribe Pacifika. Ne sećam se ničeg posebnog osim da se brod zatresao kao prilikom zemljotresa, u kom smo se mi nalazili, recimo, na vrhu visoke zgrade.

Međutim, more je bilo mirno, nešto nije bilo u redu s motorima broda. I uzgred budi rečeno, mornari koji su činili posadu više su ličili na bandu pomorskih mafijaša, s ožiljcima po čelu i zadahom od jeftinih pića, koji su sve vreme plovidbe psovali brodovlasnika jer ih mesecima nije plaćao i pominjali neke pristojne kurve s Filipina. Svi smo se skupili na prvom nivou palube i postepeno se spuštali udesno ka površini mora sve dok nismo dodirnuli vodu. Bilo nas je malo, svega petnaestak ljudi, rasporedili smo se u tri čamca za spasavanje i pre no što ćemo potonuti zajedno s tonama tovara, raštrkali smo se po prostranstvima mora Arafuras kao da igramo neku igru, tako premoreni i očajni, žrtve ove neobjašnjive nesreće o kojoj se ne sećam ničeg osim ovih uopštenih detalja koje sam upravo opisao. Otprilike u tom momentu, izgubio sam svest. Bilo je kao da sam umro, ili bolje reći, kad sam se probudio na obali ostrva moj pređašnji život je već tada izgledao kao davno sećanje, a sam brodolom je više ličio na događaj koji je doživeo neko drugi pre mnogo godina. Dok sam otvarao oči prožeo me je jedinstveni osećaj euforije, što je verovatno imalo veze s prijatnom temperaturom

okoline, pri čemu mi je svež vazduh precizno proračunatim talasom vrućine milovao lice, dok su mi po usnama bile zalepljene alge koje mi nisu uzrokovale nezadovoljstvo jer su bile tople i meke i, kako ću utvrditi nešto kasnije, ukusne.

Probudio sam se na plaži. Upravo tako, na plaži, nije se radilo o grešci, čak i notorni alkosi koji su provodili dane i noći u „48 lavova“ to bi ukapirali. Iza mene je bio okean, a ispred mene plaža, i u daljini, dokle god mi je pogled sezao, pružalo se gusto rastinje, žbunje i visoko drveće. Doživeo sam brodolom. I koliko god surovo to zvučalo, ni na tren se nisam zapitao gde je nestala posada, nisam pomislio čak ni na one koji su bili zajedno sa mnom u čamcu. Jedno je, međutim, bilo sigurno, do ostrva sam stigao potpuno sam. Odmah sam pomislio na članak za *Neksus*, čim sam se naglo pokrenuo na kolenima i bolje namestio, tamo gde je pesak bio malo mekši (pri čemu se još uvek nisam bio pridigao, a goreo sam od želje da uspostavim osnovni red u radu svojih čula). S mesta na kom sam bio, pristup studentima s Papue izgledao je nemoguć, ako ni zbog čega drugog ono bar zbog mentalnog stanja u kom sam se nalazio tih prvih sati posle brodoloma. Direktora vest o brodolomu svakako ne bi obradovala, budući da je časopis potrošio ogroman novac da bi me poslao na Novu Gvineju, pa bih posledično, bar u okviru normalnih okolnosti, morao da smislim dobar način da ispunim preuzetu obavezu.

Ustao sam i pogledao oko sebe. Osim izvesne prijatne vrtoglavice, nisam imao drugih zabrinjavajućih telesnih ili mentalnih simptoma. Pokušao sam da napišam neku ranu – ništa, bio sam dobro, jedino mi je

odeća bila pocepana, ali me to uopšte nije zaokupljalo. Pošto sam čvrsto stao na noge, napravio sam prvi korak u pesku. Pratilo ga je ugodno osećanje. U okolini nije bilo ničeg zastrašujućeg, moj pogled je nailazio samo na spokoj i mir, i taj prizor me je uspokojio. Načinio sam još jedan korak, i treći, sve dok se nisam našao na mestu gde je bilo manje peska i gde sam bojažljivo gazio po čvrstom tlu, a noge mi više nisu tonule u zlataste, vlažne obalske dine. Ostrvo mi na prvi pogled nije izgledalo veliko, ali ni malo. Svest da sam okružen vodama okeana, paradoksalno, od samog početka me nije zastrašivala, što je popravilo moje opšte psihičko stanje i pogodovalo mom kasnijem kretanju po ostrvu. Bio sam mrtav umoran. Sunce je bilo tačno iznad moje glave – bilo je podne, i to na svom vrhuncu. Produžio sam i našao se ispod hlada relativno niskog drveta u nizu retkog drvoreda tačno u pravcu severozapada, po proceni mog još uvek neiskusnog pogleda. Seo sam i oslonio glavu na deblo, bilo je mekše nego što sam očekivao, zatim sam skliznuo u ležeći položaj i predao se snu. Stvarno ne znam koliko dugo sam spavao, jer mi je, kad sam se probudio, sunce svom snagom ponovo tuklo tačno u potiljak – jesam li se naprosto odmorio par sati ili sam spavao do sledećeg podneva, tu enigmu nisam nikada uspeo da rešim.

Nisam imao drugog izbora do da istražim okolinu. Treba još jednom naglasiti, pošto se radi o važnom detalju, da je čak i golim okom bilo vidno da je ostrvo bilo podeljeno na dva dela. Obalom bi čovek mogao šetati po vasceli dan, a da mu pri tome kretanje poremete samo dva niska grma ili pokoje usamljeno stablaoce, jer je čitava plaža bila sačinjena od peska i meke zemlje, dok je

drugi deo ostrva pripadao šumi koja je davila krajolik bujnim krošnjama drveća i divljeg rastinja.

Moje istraživanje je dakle, u tom svom prvom delu, bilo jednostavno i očigledno. Išao sam tamo-amo i samo sam bio u stanju da utvrdim izvesno kolebanje u tvrdoći tla, pri čemu je zemlja mestimično postajala vlažnija, da bi mi već pri sledećem koraku noga naišla na skoro grub i negostoljubiv greben. E, da bih se već od prvog momenta održavao na visokom nivou interesovanja i pripravnosti, odlučio sam da odložim istraživanje šumovitog predela za sledeći dan. Tog popodneva sam, sve dok nije pao mrak, hodao satima gore-dole, čas u pravcu severa, do granice gde je počinjalo rastinje, čas u pravcu obale, to jest do mesta gde me je izbacilo more. Nisam doživeo nikakvo iznenađenje, sve je bilo onako kako je izgledalo. Linija obale je s desne strane, kako se ide s kraja na kraj obale, sezala sve do veoma lepog zaliva. Tamo sam zakratko seo na stenu da predahnem i brčkao noge u toplim vodama okeana. Još uvek sam nosio ostatke odeće, ali sam uvideo koliko je to u dotičnoj situaciji bilo smešno i odmah ih skinuo, mada ih nisam bacio, jer bi mi možda kasnije zatrebala tkanina. Napravio sam od nje svežanj i nastavio šetnju noseći ga u levoj ruci. Malo pre no što će pasti večer, shvatio sam da nisam ništa jeo, a ipak nisam osećao glad, jedino mi je trebalo da se operem, da se ponovo bacim u vodu i sperem s kože ostatke onog ne tako bolnog brodoloma. Tako sam i učinio. Vratio sam se na prednju obalu, prednju bar u skladu s mojom procenom, i uronio u vodu. Prožela me je velika priyatnost, dosad nepoznati i blagorodni talas euforije preplavio je moje telo. Izašao sam iz mora gotovo preporođen, i samo mi je kosa bila

iritirajuće slepljena za čelo i cedila mi se po ramenima. To mi je zasmetalo – biće mi teško da bez fena izađem na kraj sa situacijom na ovom mestu.

Uveče sam ponovo seo ispod onog retkog drvoređa – u okviru kog je, uzgred budi rečeno, drveće bilo niklo jedno kraj drugog na vrlo čudan način, bez ikakvog drugog znaka vegetacije u okolini – i razmišljao satima. U prvom trenutku su mi misli ponovo odlutale do direktora časopisa. Sigurno je bio van sebe zbog mog nestanka, osim ako ga neko nije obavestio o brodolomu teretnog broda pa su me u *Neksusu* već smatrali mrtvim. Zacrtana putanja broda trebala je biti u pravcu severozapada, tako da sam se svakako nalazio negde u tom pravcu – jedino ako se nije desilo još nešto dok sam bio u nesvesti i pre nego što ću završiti ovde... Ovakva i slična pitanja su mi se vrzmala po glavi, i njihova sudbina bila je da zauvek ostanu bez odgovora, međutim, postavljanje tih pitanja svakom bi čoveku s osnovnim dostojanstvom bilo moralna obaveza prema samom sebi. Malo pre no što će me ponovo savladati pospanost, pomislio sam na Hamilton. Sigurno je u tom trenutku pab „48 lavova“ već vrveo od sveta, gosti su sigurno pričali jedni drugima one grozne viceve, od kojih su svi prisutni umirali od smeha dok su srkali piće. Možda su već bili i čuli za brodolom i možda su pili vino u moje zdravlje, ili tačnije u sećanje na mene, a možda su pak neki drugi upozoravali: „Pa čekajte, još uvek ne znamo šta se tačno desilo, možda ga i pronađu“, da bi onda nastavili da izbacuju neke od najgorih viceva koje su ikada izustila ljudska usta, i to s velikim uspehom. Bilo je pomalo smešno, ako se bolje razmisli, jer sam čitavog života nastojao da pronađem način da ostavim taj mizerni,

simpatični grad i eto na kraju sam ipak uspeo u toj nameri baš ovako neočekivano. Uz slične misli sam i zaspao. San mi je još uvek bio neophodan, možda sam se u opštim crtama osećao dobro, međutim, bio sam i dalje pod uticajem neverovatnog iskušenja kroz koje sam prošao, a jedan brodolomnik ima pre i iznad svega obavezu da poštuje i štiti sebe. Tako sam, pošto sam prvo nasumice prizvao u sećanje izvanredni gol koji je prošlog prvenstva u Prvoj ligi dao Greg Rozentel, zatvorio oči, go i srećan, i zaspao pod punim mesecom koji je tonuo u dubine Tihog okeana.

Kad sam se probudio imao sam neodoljivu potrebu da pronađem nešto za jelo. Nažalost, odmah sam odbacio mogućnost da mi se pri ruci nađe tim-tam keksić, i tako je trebalo da iznedrim drugo rešenje. U isto vreme sam imao moralnu obavezu da istražim i šumu ostrva, ali je ipak u datom trenutku prednjačilo pronalaženje hrane. I uopšteno, trebalo je da nađem način da sebi redovno obezbeđujem obroke, pošto je bilo potpuno jasno da je ostrvo postalo moj novi dom. Nije bilo sumnje, bio je pravi čas da naučim da palim vatru, jer bih bez vatre vrlo brzo izgubio bitku s prirodom.

Pronašao sam u okolini jedan suvi komad drveta, u granju niskog drveća. Kako je, kao što sam već naveo, drveće bilo retko, to nije bilo nimalo komplikovano. Slovio sam granu napola, sasvim siguran da je bila pogodna za ono što mi je trebalo. Zatim sam otišao do obale; zaliv sa zadnje strane ostrva bio je obrastao gustim trščakom, pa sam tamo odsekao jednu šiljatu trsku, da mi posluži za osnovu ognjišta koje sam hteo da napravim.

Uzeo sam granu i trsku, stavio komad drveta na tlo i počeo da ga tarem trskom. Ništa. Setio sam se da treba

napraviti malo gnezdo u sredini, da bi mi poslužilo za potpalu, međutim, i opet se nije ništa desilo. Vratio sam se do drveća i skupio malo suvog lišća, sitnio sam ga bar sat vremena – samo budala bi se bavila tako nečim – i pošto sam završio, spustio sam sitna drvca, poput piljevine, zajedno s tim lišćem na drvo. Počeo sam opet da tarem vrhom oštре trske, koji je sad bolje prianjao na drvenu površinu. Znao sam da neće biti lako, ali bio sam siguran da ću ipak uspeti, tako i bi, i u nekom trenutku sam ugledao s olakšanjem prve iskre. Vatra je bila upaljena, ali još uvek nisam imao ništa da ispečem. Skoknuo sam tada do susednog drveta i s tri prsta pokucao u najniži deo debla, kao što bi neko rezervisano kucnuo na nečija vrata. Mestimično je kora bila vrlo mekana i miomirisna. Isekao sam dve-tri široke kriške kore i vratio se do ognjišta. Obrnuo sam ih nekoliko puta tik iznad plamičaka, skoro da sam ispekao prste. Kad je kora zadobila crvenkasto-zlatnu nijansu, pokušao sam da je zagrizem. U redu, bilo je moguće žvakati je. Odgrizao sam mali zalogaj, a onda se mekana, skoro krpasta pokorica spustila u moja usta. Ukus je bio neodređen, kao nagoreli, debeli list hartije, prijatan na prvi dodir s mojim nepcem, tako da je početni preovlađujući utisak bio identičan ukusu pečenog jela, da bi odmah zatim, čim sam okusio unutrašnju stranu njegove potpuno drvenaste strukture, postao nesnosan.

Nisam mogao više da odlažem svoju posetu zadnjem delu ostrva. Hodao sam sporim, čvrstim korakom, prijatan povetarac mi je milovao telo dok sam se bližio kraju peščanog predela, to jest delu gde je krajolik naglo prerastao u pejzaž koji se davio u drveću, i to tolike gustine, da sam bio kao okružen gorostasnim mamakuima

i da sam gubio osećaj, ili bolje reći iluziju, kontrole nad okolinom koji sam imao dok sam boravio na prednjem delu ostrva, delu koji je više ličio na egzotičnu plažu neke turističke destinacije.

Od prvog trenutka mog boravka na tom mestu, osetio sam razočaranje. Možda je prirodna lepota krajolika bila neosporna, ali su mi nedostatak preglednosti i male nepristupačne prirodne staze između dubokog korenja drveća uskraćivali mogućnost da se osetim bezbednim, nasuprot obali, koju sam već nakon nekoliko sati počeo da doživljavam kao sopstveni dom. Noge su mi ranjavale slomljene grančice, razbacana stabla su štrčala kojekuda i činila moj korak još opasnijim. Bio sam primoran da pri svakom koraku prvo pogledam pre no što spustim nogu na tlo, do te mere da sam na kraju odustao od čitavog pokušaja i vratio se razočaran nazad do peskovitog dela. Trebalo je da pronađem sigurniji način, kako bih mogao da se krećem s većom slobodom u tom drugom delu ostrva.

Vratio sam se do malog zaliva, seo na stenu i posmatrao more. Nijedan deo vidokruga nije dozvoljavao čak ni pomisao o mogućnosti postojanja kopna. Po logici stvari trebalo bi da se vidi makar neki deo Maršalskih ostrva ili bar rep atola Bikini, međutim, baš ništa nije remetilo neprikosnoveni, neprekidni spokoj voda blagoslovenog Tihog okeana, osim možda neosetnog šuma na površini vode, te serije bešumnih udara talasa, koji su potvrđivali prirodnu harmoniju ekosistema. Dok sam tako posmatrao neopisivu lepotu prepušten monotoniji vlažnog elementa, setio sam se da u moru postoje ribe. Ta konstatacija mi su učinila gotovo potresnom. Osim hiljada vrsta uobičajenih riba, oko mene su se sigurno

rojila i bezbrojna jata kamenih riba, plavih hobotnica, pangasijusa, džinovskih lignji, pri čemu stručnjaci, posle tolikih nuklearnih eksplozija, po rečima mnogih, ribolov u tom delu sveta nisu smatrali bezbednom aktivnošću. Na tu pomisao zapitao sam se koliko gluposti može da podnese ljudski mozak, i dokonao da ljudi sigurno zato i umiru, od gomilanja besmislica u njihovim glavama. Je li moguće da nam preti opasnost od jata radioaktivnih škampa? Ribe su pak zbog prirode same vode povezane samonapajajućim inteligentnim svemirom, one misle i žive pod zastrašujućim tokom neusiljene slobode, simbolizujući tako svetski duh i nepojmljivu normalnost. Zapravo ko kudi i potcenjuje ribe – a znam mnoge – nema čistu predstavu o svetu i njegovom realnom funkcionisanju i najbolje bi mu bilo da se povuče, i obezbedi sebi negu u nekoj relevantnoj ustanovi.

Popodne tog istog dana mi je palo na pamet da su neki možda zaista krenuli u potragu za mnom. A pošto nisu našli moj leš, što je bilo logično, s obzirom na to da sam se ja nalazio na ostrvu, nisu mogli biti sigurni da sam završio na dnu okeana, pa bi posledično u svakom momentu komandosi gnjurci s Novog Zelanda mogli da iskoče iza neke stene, spasavajući me iz izolacije.

Ustao sam i krenuo u malu šetnju duž obale, produžio sam još malo dalje u pravcu zapada, što znači da sam se još više udaljio od zaliva – a radi preciziranja oblika ostrva, treba reći da je ono formiralo jedan gotovo savršen krug sve do svoje severne strane, a u sredini i ka jugu (ako sam imao ispravnu orijentaciju iz svoje baze na mestu na kom sam se nalazio) počinjao je deo pod šumom, koji je sezao sve do zadnjih obala ostrva, do kojih do tog trenutka još uvek nisam bio stigao. Tog

popodneva sam se baš nahodao i kad je počeo da pada mrak, osetio sam glad pa sam pojeo još malo kora drveta. Ovaj put sam vatru lakše upalio i nisam je ugasio ni u trenutku kad me je savladavao san pod punim mesecom, dok su milioni ribljih srca kucali pod pokrovom tišine tame.